

csúffá tette az erős Kokovait, mert ő, mármint Kiskarika, felemelte a követ, áe az öreg a lábára ejtette. Ebből pletyka lett. Borozás közt még azt is nyekögte egyszer, hogy így veri meg, úgy veri meg, mert ő még az új templomot is elmozdítja.

Fülébe ment Kokovainak ez a nagy erőlködés, zokon vette kegyetlen, de nem mutatta.

Telt az idő, haladt a nap. Egy tavaszi este Kokovainál gyűltek össze. Karika is elment, de ingyen se gondolta, hogy öreg fú rá. Tüzeltek az edényt, s mint ilyenkor szokták, adták-vették a szót egymásnak. A pitar földje tele volt forgáccsal, mert megjegyzendő, hogy ezelőtt nem szelezéssel tüzeltek, mint most, hanem nagy fenyőfatönköket, maguk a tálasok hasították föl. Annak az éles hulladéka volt szanaszéjjel a földön.

Odaszól egyszer Kokovai Karikához:

— Mit beszéltél, te Palkó?

Elhallgatott mindenki, Palkó meg belevörösödött, de tagadott.

— Még hazudsz is!

Azzal megfogta nagy, széles tenyerével a nyakát meg a horgasinát — most is látom —, ugyan az anyjuk is csakúgy tudja, mint én — aztán fölsöpörte vele a konyha földjét. Karika jajgatni se tudott. Ami ruha volt rajta, tisztára lement róla, a szálka kihatogatta a bőrét, azzal kitette az udvarra ezen szavakkal:

— Të csak gyerök vagy!

Nagy csönd lett, sajnálták Kiskarikát, mert csak úgy folyt a vér belőle. Azzal odaszól a feleségének Kokovai:

— Anyjuk, gatyát adj rá, mög ingöt!

Annak a nagy embernek a gatyájába ment el Kiskarika. Hogy nézeti az ki! Mosolyogták, akik előbb szánakoztak rajta.

Buday György fametszete